

USNESENÍ

Krajský soud v Brně - pobočka ve Zlíně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Rezka a soudců JUDr. Karla Šabaty, Ph.D., a JUDr. Petra Coufalíka, Ph.D., ve věci

oprávněné: **Intrum Czech, s.r.o.**, IČO 27221971
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha 9 - Prosek
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Lukešem
sídlem 7. května 1109/26, 149 00 Praha 4 - Chodov

proti
povinné: **Hana Brunclíková**, narozená dne 6. 4. 1981
bytem nám. 3. května 1340, 765 02 Otrokovice

o vymožení 144 992,33 Kč s příslušenstvím

o odvolání České republiky – Okresního soudu ve Zlíně proti výroku IV. usnesení soudního exekutora JUDr. Josefa Lavičky, Exekutorský úřad Cheb, ze dne 23. 3. 2026, č. j. 176 EX 02962/13-101

takto:

- I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku IV. mění tak, že soudnímu exekutorovi se paušální náhrada za úkony spojené se zastavením exekuce vůči České republice – Okresnímu soudu ve Zlíně nepřiznává.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor JUDr. Josef Lavička, Exekutorský úřad Cheb, usnesením ze dne 23. 3. 2026, č. j. 176 EX 02962/13-101, ve výroku I. zastavil exekuci sp. zn. 176 EX 02962/13 vedenou na základě pověření Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 8. 2013, č. j. 22 EXE 2361/2013-9, ve výroku II. určil náklady exekuce částkou 7 865 Kč včetně DPH, ve výroku III. rozhodl, že soudní exekutor nemá v souvislosti se zastavením exekuce vůči účastníkům řízení nárok na náhradu nákladů exekuce, ve výroku IV. přiznal soudnímu exekutorovi za úkony spojené se zastavením exekuce paušální náhradu nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč, kterou je soudnímu exekutorovi povinná uhradit Česká republika prostřednictvím Okresního soudu ve Zlíně ve lhůtě 4 měsíců od právní moci usnesení, a ve výroku V. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů exekuce ani řízení o zastavení exekuce.
2. Proti výroku IV. usnesení soudního exekutora podala Česká republika – Okresní soud ve Zlíně odvolání s odůvodněním, že soudnímu exekutorovi paušální náhrada nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč nenáleží, neboť exekuce byla zastavena v rozporu se zákonem. Exekuce byla zahájena dne 23. 8. 2013 citovaným pověřením soudního exekutora. Dne 27. 3. 2020 bylo zahájeno insolvenční řízení, v němž povinná figuruje jako úpadce. Usnesením ze dne 8. 12. 2025, č. j. KSBR 52 INS 7997/2020-B-32, vzal Krajský soud v Brně coby insolvenční soud ve výroku I. na vědomí splnění oddlužení povinné plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty a ve výroku IV. byla povinná osvobozena od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny s tím, že toto osvobození se vztahuje

také na věřitele, k jejich pohledávkám se případně v insolvenčním řízení nepřihlíželo, na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit, i na ručitele a jiné osoby, které měly vůči povinné pro všechny tyto pohledávky právo postihu. Toto usnesení nabylo ve výroku I. právní moci dne 20. 1. 2026 a ve výroku IV. dne 3. 1. 2026. V exekučním řízení tedy byly naplněny podmínky pro postup soudního exekutora podle § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s § 414 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“). Odvolatelka navrhla, aby odvolací soud napadený výrok zrušil, případně změnil tak, že se soudnímu exekutorovi náhrady za úkony spojené se zastavením exekuce nepřiznává.

3. Soudní exekutor ve vyjádření uvedl, že došlo k objektivnímu souběhu dvou samostatných právních důvodů pro ukončení exekučního řízení, aniž by české procesní právo stanovilo hierarchii, exkluzivitu či prioritu jednotlivých důvodů pro zastavení exekuce, takže je plně v diskreční pravomoci rozhodujícího orgánu, který procesní institut zvolí. Zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „e. ř.“), je vůči občanskému soudnímu řádu v poměru speciality, úprava marného uplynutí lhůty dle § 55 odst. 7 e. ř. je specifickým, autonomním institutem exekučního práva určeným k systémovému ukončování bezvýsledných exekucí. Navíc účinky osvobození od placení pohledávek podle § 414 IZ nezpůsobují zánik samotného dluhu, nýbrž pouze jeho právní nevymahatelnost, kdy se pohledávka mění v tzv. naturální obligaci. Zastavení exekuce pro tuto nepřipustnost přitom nemůže učinit sám soudní exekutor z vlastní iniciativy, nýbrž musí mít ze strany účastníka příslušný návrh; soudní exekutor tak neměl procesní možnost podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. *ex officio* rozhodnout. Pokud by soudní exekutor nepostupoval podle § 55 odst. 7 e. ř., musel by buď nečinně vyčkávat, zdali pasivní povinná návrh v budoucnu podá, nebo postoupit exekučnímu soudu podnět k zahájení řízení o zastavení exekuce bez návrhu ze strany soudu, což by bylo v přímém rozporu s principem procesní ekonomie, hospodárnosti a přiměřené délky řízení. Institut podle § 55 odst. 7 e. ř. tak představoval v daný moment jediný zákonný, rychlý a procesně autonomní nástroj, kterým mohl soudní exekutor bezvýsledné řízení vlastním rozhodnutím definitivně ukončit, aniž by neúčelně zatěžoval exekuční soud. Soudní exekutor navrhl, aby odvolací soud napadený výrok IV. jako věcně správný potvrdil.
4. Ostatním účastníkům nebylo v souladu s § 210 odst. 1 větou druhou o. s. ř. odvolání doručováno.
5. Krajský soud v Brně - pobočka ve Zlíně jako soud odvolací (§ 55c odst. 2 e. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno v zákonné tříměsíční lhůtě dle čl. II. odst. 5 zákona č. 255/2023 Sb., Českou republikou – Okresním soudem ve Zlíně jako k tomu legitimovaným subjektem dle čl. II. odst. 5 zákona č. 255/2023 Sb., přezkoumal napadené rozhodnutí soudního exekutora a řízení jeho vydání předcházející (§ 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř.), kdy bez nutnosti nařídit k projednání odvolání jednání [§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř.], dospěl k závěru, že podané odvolání je opodstatněné.
6. Odvolací soud s odkazem na odbornou literaturu (srov. Toman, A., Odhalování mystéria bezvýsledných exekucí, www.aspi.cz) v minulosti dovodil, že pokud existuje důvod pro zastavení exekuce pro bezvýslednost (§ 55 odst. 7 a násl. e. ř.) a současně také důvod spočívající v marnosti vedené bagatelní exekuce (čl. IV. bod 18 a násl. zákona č. 286/2021 Sb.), je nutné dát přednost při zastavení tomu důvodu, který nastal dříve. Uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na případ, kdy vznikne důvod pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (srov. např. usnesení odvolacího soudu ze dne 3. 12. 2024, č. j. 60 Co 159/2024-98).
7. V posuzovaném případě bylo odvolatelkou zcela správně poukázáno na skutečnost, že výrokem IV. usnesení insolvenčního soudu ze dne 8. 12. 2025, č. j. KSBR 52 INS 7997/2020-B-32, byla povinná osvobozena od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny s tím, že toto osvobození se vztahuje také na věřitele, k jejich pohledávkám se případně v insolvenčním řízení nepřihlíželo, na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního

řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit, i na ručitele a jiné osoby, které měly vůči povinné pro všechny tyto pohledávky právo postihu; tento výrok nabyt právní moci dne 3. 1. 2026. Jestliže je přitom vymáhanou pohledávka z úvěrového vztahu, na kterou se osvobození vztahuje, přičemž úpadek se po skončení insolvenčního řízení nemusí dovolávat účinků oddlužení, byl okamžikem právní moci výroku IV. dán důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ve spojení s § 52 e. ř., a to nikoliv jen na návrh některého z účastníků řízení, ale podle § 269 odst. 1 o. s. ř. též z úřední povinnosti (srov. též usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2019, č. j. 14 Co 131/2019); skutečnost, že v tomto případě exekuci zastavuje exekuční soud, a nikoliv samotný soudní exekutor, který by měl dát podnět exekučnímu soudu k zastavení exekuce, je nerozhodná.

8. Za dané situace bylo nutno zkoumat, zdali byl dán do skončení insolvenčního řízení povinný důvod pro zastavení exekuce pro její bezvýslednost podle § 55 odst. 7 a násl. e. ř.
9. Z ustanovení § 55 e. ř. ve spojení s § 10 odst. 1 zákona č. 214/2022 Sb., o zvláštních důvodech pro zastavení exekuce a o změně souvisejících zákonů, lze dovodit, že není-li exekucí postižena nemovitá věc, je-li exekuce vedena na peněžitě plnění a byla-li vedena bezvýsledně (tzn. nebylo ničeho vymoženo) po dobu posledních 6 let (včetně období předcházejícího 1. 1. 2022), počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce nebo data právní moci usnesení o nařízení exekuce, do níž se nezapočítávají doby uvedené v § 55 odst. 12 e. ř. [mj. podle písm. c) doba, po kterou nebylo možné exekuci provést dle § 109 odst. 1 písm. c) IZ, tj. od okamžiku zahájení insolvenčního řízení až do skončení insolvenčního řízení], vyzve soudní exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. V případě, že oprávněný se zastavením exekuce vyjádří nesouhlas a nejedná-li se o vymáhání pohledávky „privilegovaného věřitele“ ve smyslu § 55 odst. 9 e. ř., vyzve soudní exekutor oprávněného ke složení zálohy na další vedení exekuce do 30 dnů od doručení výzvy; nesloží-li oprávněný zálohu na další vedení exekuce, soudní exekutor řízení zastaví.
10. V poměrech projednávané věci bylo exekuční řízení zahájeno pověřením soudního exekutora Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 8. 2013, č. j. 22 EXE 2361/2013-9, jeho předmětem bylo peněžitě plnění (exekučním titulem je platební rozkaz Okresního soudu ve Zlíně ze dne 4. 7. 2013, č. j. 20 C 92/2013-109), přičemž z obsahu spisu se nepodává, že by byla vymáhána pohledávka „privilegovaného věřitele“, a proto od tohoto okamžiku počala běžet doba pro posouzení bezvýslednosti exekuce. Dále se z obsahu exekučního spisu podává, že v průběhu exekučního řízení nebylo doposud na vymáhanou pohledávku ničeho vymoženo, exekučním příkazem ze dne 4. 9. 2013, č. j. 176 EX 02962/13-016, bylo zřízeno zástavní právo na pozemcích povinné p. č. 84 a 85, zapsaných na LV č. 1595 v obci Babice a katastrálním území Babice u Uherského Hradiště; tyto pozemky ovšem byly zpeněženy v rámci exekuční dražby, kdy na základě usnesení soudního exekutora o udělení příklepu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 091 EX 03024/2011-152, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2014, tyto pozemky nabyli do společného jmění manželů Tomáš Mlčák a Ing. arch. Lucie Mlčáková; následně již v exekučním řízení nebyla postižena nemovitá věc (*viz výpis z KN*). V řízení byla nadto zjištěna vyloučená doba podle § 55 odst. 12 písm. c) e. ř. spočívající v proběhlém insolvenčním řízení vedeném proti povinné insolvenčním soudem pod sp. zn. KSBR 52 INS 7997/2020, které bylo zahájeno podáním insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení dne 27. 3. 2020, usnesením ze dne 15. 5. 2020, č. j. KSBR 45 INS 7997/2020-A-8, došlo ke zjištění úpadku povinné a k povolení oddlužení. Usnesením ze dne 18. 12. 2025, č. j. KSBR 45 INS 7997/2020-B-32, insolvenční soud vzal ve výroku I. na vědomí splnění oddlužení; tento výrok nabyt právní moci dne 20. 1. 2026.
11. Je tedy patrné, že doba 12 let bezvýsledné exekuce podle § 55 odst. 11 e. ř. do okamžiku vydání napadeného usnesení soudního exekutora pro postižení nemovité věci a následnou existenci vyloučené doby neuplynula. Co se pak týče doby 6 let bezvýsledné exekuce podle § 55 odst. 7 e. ř., tu lze s ohledem na dřívější postižení nemovité věci v exekuci počítat až od 1. 12. 2014, takže tato Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Knápková.

doba do zahájení insolvenčního řízení rovněž neuplynula (do doby zahájení insolvenčního řízení uplynula doba necelých 5 let a 4 měsíců), takže ke střetu vícero důvodů pro zastavení exekuce v posuzovaném případě nedošlo.

12. Navíc lze doplnit, že podmínkou pro zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 e. ř. po uplynutí 6 let není prosté uplynutí této doby, ale je nutný rovněž souhlas (či fikce souhlasu) oprávněného se zastavením exekuce, který se realizuje zpravidla na základě výzvy exekučního soudu; tato výzva přitom může být zásadně učiněna až poté, co uplyne doba 6 let bezvýsledné exekuce. V posuzovaném případě k okamžiku doručení výzvy soudního exekutora oprávněné podle § 55 odst. 7 e. ř. (tj. dne 18. 2. 2026) doba 6 let bezvýslednosti exekuce neuplynula, takže i když stanovená třicetidenní lhůta, během níž se oprávněná k výzvě soudního exekutora nevyjádřila, marně uplynula dne 20. 3. 2026, předpoklady pro zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 věty druhé e. ř. naplněny nebyly.
13. Jelikož však výrok I. napadeného usnesení, jímž došlo k zastavení exekuce, již nabyl právní moci, nemohl odvolací soud přistoupit k jeho zrušení či změně. Pro úplnost lze dodat, že důvod pro zastavení exekuce v posuzovaném případě byl objektivně dán, a to podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pro přiznané osvobození povinné od placení dalších pohledávek po skončení insolvenčního řízení, toliko mělo dojít k zastavení exekuce ze strany exekučního soudu.
14. Jestliže soudní exekutor zastavil exekuci výrokem I. napadeného rozhodnutí s odkazem na § 55 odst. 7 věty druhé e. ř. namísto toho, aby věc předložil insolvenčnímu soudu k zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ve spojení s § 52 e. ř., byl jeho procesní postup objektivně vzato vadný, a proto mu podle čl. II. bodu 1. zákona č. 255/2023 Sb. nelze přiznat právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, navýšenou o daň z přidané hodnoty, tj. celkem náhradu nákladů spojených se zastavením exekuce ve výši 907,50 Kč. S ohledem na uvedené odvolací soud změnil usnesení soudního exekutora podle § 220 odst. 1 o. s. ř. ve výroku IV. tak, že soudnímu exekutorovi paušální náhradu za úkony spojené se zastavením exekuce vůči České republice – Okresnímu soudu ve Zlíně nepřiznal (výrok I.).
15. Co se týče náhrady nákladů odvolacího řízení, odvolatelka byla sice plně procesně úspěšná, přesto jí však odvolací soud ničeho na náhradě nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné správní činnosti žádné zvláštní náklady řízení nevznikly. Odvolací soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Zlín 17. srpna 2026

JUDr. Jiří Rezek v. r.
předseda senátu